

A titokzatos csidv egylet

(Excerpt in Hungarian)

Translated by: Lukács Zsolt

Contact of the translator: lkcszslt@gmail.com

A HÍDRÓL A FOLYÓBA...

Az iskola egy kínos kínszenvedés, a kínok kínja. Különösen, ha két hét van hátra a tanítás végéig, ha odakint hétágra süt a Nap, és a tanárod napi háromszázhuszonhárommilliószor mondja el, hogy az elkövetkező évben, a negyedik osztályban minden másként lesz. Hogy a tananyag nehezebb lesz, hogy több erőfeszítésre lesz majd szükség, és hogy az életed ettől az értékeléstől függ. Hú, micsoda egy élet, ezer örömmel. Odakint izgatottan várják a nyarat, a napfényt és a játékokat, de kit érdekel az élet. Črtomir szeret iskolába járni, szívesen játszik az osztálytársaival, örömmel szaladgál az iskola játszóterén. Csak a padon ülés megy iszonyatosan az idegeire. Ám, becsületszavára legyen mondva, a matematikát azt szereti. De a szlovén az egy igazi rémálom, igazi KÍÍÍINSZEEENVEEEDÉÉÉS!!!

És e pillanatban a szlovén órán ül, és ismételteti, a -ból, -be, -ra, -val/-vel-t. Nos, talán nem is lenne olyan rettenetesen unalmas mindez, ha az anyukája már rég nem magyarázta volna ezt el neki, és nem csak elmagyarázta, hanem példákon keresztül meg is mutatta neki minden nap: a piszkos alsógatyát beleteszed a szennyeskosárBA, a tiszta alsógatyát kiveszed a szekrényBŐL, a tányért az asztalRA teszed, a kenyérkosarat elveszed a konyhapultRÓL, és a lekvárt a kenyérRE kened, a haját a fésűRŐL leszeded, és bedobod a vécékagylóBA, és így tovább a véges végtelenségig.

Ugyanez a helyzet a szlovén órával is: iskolából, iskolába, hegyre, hegyről, az unalmas példák sorozata. Miért nem használnak például a szlovén tanárok olyan példákat, mint például: a sárkány kirepült a barlangjából a tetőre, a tetőről a Sárkányhídra, szájából tűzcsóva lobbant a járókelőkre, akik félelmükben a hídról a Ljubljanicába ugrottak. Valahogy így.

Egy hét telt el a sárkány látogatása óta, és Črtomir minden este összeszedte a bátorságát, hogy kinézzen az ablakon. Minden este könnyebb volt felkelni az ágyból, az ablakhoz sétálni, és megbizonyosodni arról, hogy ismét ott várja – a semmi. Úgy értem, semmi olyasféle, mint egy sárkány. Tegnap már egyáltalán nem zakatolt a szíve, sem a félelemtől, sem az izgalomtól. Csak felkelt, kinézett az ablakon, a tető felé, és semmi gyanúsat sem észlelt, visszafeküdt az ágyába, és békésen elaludt. A sárkány eltűnt. Talán sosem is volt. Talán szombaton az egész csak úgy tűnt neki, talán csak álmodott az egészeztől. A sétatálcás, rózsaszín műanyag virágokkal

felpakolt szalmakalapos öregembernek igaza volt, jobb várni egy kicsit. Črtomir minden nap ellenőrizte a talajt és a töltést, ha végül talán csak talál valami nyomot. De nyoma sem volt a nyomnak.

"Nos? Črtomir?"

Ó, jaj, a kutyafáját, hogy a macska rúgja meg, most aztán rajtakaptak. Mégpedig a tanár néni. Valamit szeretett volna tőle, valamit nyilvánvalóan kérdezett tőle, de Črtomir az utolsó húsz percben rá sem hederített, sőt mi több, fogalma sem volt, mit is akarhatott tőle.

„Hm, ja, vagyis, hogy is, akarom mondani, hm, ja, hogyan is, nos, valójában, igen, lényegében, tényleg, hm...”

"Črtomir! Jóllehet úgy érzed, hogy mindent tudsz, de ez mégsem igaz."

Nos, helyben vagyunk, gondolta Črtomir. Erre tényleg semmi szükségem se volt. Ki fogja ezt most mind végighallgatni. Pontosan tudta, mi következik. Hogy ember küzdve küzdj és bízva bízzál, hogy aki magasan száll, az a mélybe zuhanhat, talán még az is, hogy eső után köpönyeg, ebben a stílusban s így tovább. A legjobb lesz, ha azonnal megállítja ezt a bölcsességlavinát.

„Tanár néni, szíves elnézését kérem, igaza van, nem figyeltem Önre, elkalandoztak a gondolataim, amit nagyon sajnálok. Ám, kérem, megismételné a kérdést? A jövőben mindent megteszek, hogy ez ne fordulhasson elő.”

„Nos, Črtomir, minden rendben. Megkérdeztelek, mondanál-e két példát a könyv szóval kapcsolatosan. A könyv szó kapcsán a következő ragokat használhatjuk a -RE-t és a BŐL-t, valamint a BEN-t és a RŐL-t."

Uh, de ezúttal jól kivágta magát. Ez az egyszerű színlelést egykor még az apukája mutatta meg neki: a tanárnénik szépen elmondja, hogy bocsánatot kér, és hogy ez soha többé nem fog megismétlődni, és így szánakozva szépen meg lehet fékezni az áradást. És ez a színlelés eddig szinte minden alkalommal bevált. Az apja igazándiból nagyon egy jó fej.

„Rátettem egy pohár vizet a könyvRE, aztán elvettem a könyvRŐL. Olvastam egy könyvBEN a sárkány történetéről, két mondatot átmásoltam a könyvből egy füzetbe."

„Nos, ezek nagyon érdekes példák, nagyon jók, Črtomir.

***

Férfi hang: "Te keresed Virág?"

Erasmus Stephanus Dracophyllus úr: "Igen."

Férfi hang: "Tudom, hol virág."

Erasmus Stephanus Dracophyllus úr: "Kérem?"

Férfi hang: "TUDOM, HOL VIRÁG!"

Erasmus Stephanus Dracophyllus úr: „Elnézést, de nem értem."

Egy férfihang: „Tudom, hol virág. Tudom, hol. Tudom, kié van virág."

Mr. Erasmus Stephanus Dracophyllus: „Tudja? Tényleg tudja? Ki maga? Ki van ott?"

Férfi hang (élesen): "Te akarsz kapni Virág?"

Erasmus Stephanus Dracophyllus úr: „Hogy szeretnék-e virágot kapni? Persze, hogy szeretnék kapni egy virágot."

Férfi hang: "Te nekem pénz, én neked virág."

Erasmus Stephanus Dracophyllus úr: „Ki vagy? "

Férfi hang: "Te nekem pénz, én neked virág."

Erasmus Stephanus Dracophyllus úr: „Hol van? "

Férfi hang: "Érdekes te?"

Mr. Erasmus Stephanus Dracophyllus: „Arra gondol, hogy érdekel? "

Férfi hang (türelmetlenül): "Érdekes te?"

Erasmus Stephanus Dracophyllus úr: „Igen. Igen, vagyok. "

Egy férfihang: „Te Vársz. Te posta. Van pénz. Van euró."

Erasmus Stephanus Dracophyllus úr: „Ki maga? Megbízhatok önben? Nem tudom –"

***

A TITOK...

Most hagynunk kell neki egy kis időt, hogy megértse az esküt.

Kis időt ...

Még egy kis időt...

Újabb apró icipici kicsike időcskét...

„Ha! Megvan! Meg is lenne,” kiáltja Kaja. Iza eközben észrevétlenül forgatja a szemét, Vid és Črtomir pedig fülelve hallgatják.

„Mi négyen vagyunk, nemde. Csakúgy, mint a zsírnál, nemde, mármint a kártyánál. A zsírnak négy színe van: piros, sárga, zöld és barna. Mi is négy szín vagyunk. Azt javaslom, hogy ez legyen az eskünk: a négy szín esküje. És akkor mindannyiunknak ki kell választanunk

egy színt, és esküt kell tennünk erre a színre, hogy nem fog senkinek mesélni a térképről. És mindannyiunk kezére rá van ez a négy szín rajzolva. Szóval ez a javaslatom.

„A négy színű esküje! Hú, ez tényleg jó,” meglepetten jegyezte meg Iza. Aztán kis büszkeséggel Črtomirre és Vidre tekint, mondván: az ikertestvéreim. Az ötlet Črtomir és Vid számára is több mint remekül hangzik. A négy szín esküje.

Črtomir azonnal kimondja: „Zöld.” Nem tudom, miért a zöldet választotta, mivel nem is ez a kedvenc színe. Lehet, hogy a zöldet azért választotta, mert ez a sárkány színe.

Vid sárgát akar, Iza pirosat, Kaja barnát.

Nincs a kéznél zsírkréta, így Črtomir hazaszalad négy filctollért.

Közben a többiek azon tűnődnek, mi legyen az eskü.

Vid azt javasolja: "Esküszöm, nem árulom el a térképet."

Kaja: „Nem, nem. Ez egy kicsit lapos. "

Iza: „Véleményem szerint ezt kell mondanunk: megesküszöm a négy színre."

Vid: "Igen, megesküszöm a négy színre, hogy soha ..."

Iza: "... és semmikor..."

Kaja: "A soha és semmikor az egy és ugyanazt jelenti."

Iza: "Igen, de ez így hangsúlyosabb."

Vid: „Ja, ja, úgy értem, ez így jobban hangzik, mintha azt mondanám, így, tényleg meggyőzőbben hangzik."

Kaja: „Okés. Soha és semmikor... jóllehet engem borzasztóan gyötörnének... "

Iza: "Borzasztóan – ilyen szó nincs is."

Kaja: „Igen, de van. Most találtam ki. "

Iza: „Ah, ne hülyéskedj. Ha kitaláltad, akkor az nem is szó."

Vid: „Nekem megfelel. Jóllehet engem borzasztón gyötörnének. Ja, azt hiszem, klassz."

Iza: "Okés, na."

Kaja: "... nem árulom el a térkép titkait."

***

„Hé, Č, van egy jó kis ötletem, tényleg, egy jó kis szeszélyes ötlet.”

Ezzel Iza a szemét az ég fele fordítja, mint korábban a jóképű Péter, Julia kisasszony fia.

Črtomir és Vid kissé összezavarodnak, Črtomir nagyon szeretne mesélni Vidnek a sárkányról, és mindketten továbbra is bizalmas beszélgetés benyomása alatt állnak.

„Č, V, figyeltek rám?” Kaja türelmetlen.

Iza elmagyarázza: „Ma sulis után a fejébe vette, hogy kettőtöket V-nek és Č-nek fog nevezni. És így most csak V és Č vagytok. Én I vagyok.”

"Számukra világos, de muszáj megállás nélkül anyást játszani? Nos, az én szuper ötletem. Azt hiszem, szükségünk lesz egy névre. Töprengtem egy kicsit, aztán jött az ötlet. Tizenkét darabkára téptem a papírt, de tudjátok-e miért, mert nevünk összes betűje együtt tizenkettőt tesz ki, és felírtam a nevünk betűit a papír darabkákra, majd összekevertem őket. És tudjátok, mi jött ki?" Kaja megáll, és értelmesen nézi kettőjüket.

Vid: "Mit lett az eredmény?"

Kaja: "Valami elképesztő, elmondom nektek!"

Črtomir: "Ja?"

Kaja: "Ezt hallgassátok – A csók intim díjra vár!"

Vid: "Micsoda?"

Kaja: „A csók intim díjra vár! Ha összekevered a nevünk betűit, az jön ki, hogy A csók intim díjra vár! Hát nem egyedi? ”

Črtomir: "Mmmja."

Vid: " A csók intim díjra vár?"

Kaja: „Hát nem nagyszerű? Č? V? Kapisgáljátok? ”

Č és V nem szökkennek a levegőbe az izgalomtól, válasza se méltatják. I azonban sokkal megfontoltabb és hangosan nevetni kezd.

"Te tényleg megőrültél. A csók intim díjra vár? Micsoda egy kifejezés ez, ez tiszta baromság. Különben is Mi a fene akar lenni az, hogy A csók intim díjra vár? Először is a csók nem szokott díjra várni."

Kaja csalódottnak tűnik. "Nos, ja, tudom, de olyan jól hangzik. Aztán van egy másik változata is – Róma váza-díja kicsit rí. De ez annyira béna, úgy értem, egyáltalán nem vicces. De lehetünk akár *vitád csókja rizsa rím* is. Ám *A csók intim díjra vár* biztosan a legjobb megoldás lesz."

„Azt hiszem, egy névnek ez kicsit túl hosszú,” mondta végül Vid.

„Ja, nekem is annak tűnik” ért egyet vele Črtomir. „Véleményem szerint a névnek rövidnek kell lennie. Mint a PGC, a PGC titkos társaság, vagy az ököl, mint a vörös ököl.”

„Ja, gondolkodtam, de Č-ből, V-ből, K-ből és I-ből semmi okosat nem tudsz kihozni, úgy értem, az ököl rendben van, de mik leszünk - Csvik? Kvic? Csivk? Nem, nem, csak támad valami okos ötletem."

„De igen, szükségünk van egy névre, ez jó ötlet” ért egyet Črtomir.

"Mi az, hogy jó ötlet, szuper egy fergeteges ötlet, nekem való, de tudod, *A csók intim díjra vár*, úgy értem, *A csók intim díjra vár* számomra egy szerfelett klassz név. Lehet, hogy egy kissé túl hosszúka, nos, úgy értem, ez az egyetlen olyan dolog, nos." Vid tovább gondolja s egy újabb ragyogó ötlettel rugaszkodik elő a nevet illetően: „Hmm, mi lenne, mi lenne ha, ha mi lennénk a CSIDV titkos társaság? *A csók intim díjra vár* CS-I-D-V, nemde?! CS – csók, I – intim, D – díjra, V – vár. Mi lehetnénk a CSIDV titkos társaság, és szuper egy klassz rövid nevünk lenne, és a világon senki sem tudná kitalálni, hogy mit is jelent ez!”

Aztán néhány pillanatig mind a négyen némán hallgatnak. Lehet, hogy mindhárman elfogadhatatlanul maradnak tartják ezt az elképzelést, vagy éppen ellenkezőleg. Talán mindhárman a csendnek ezen pár pillanatában azt gondolják, hogy valójában ez egy elbűvölően ragyogó ötlet, és hogy ténylegesen is ez lehetne a nevünk.

„CSIDV Titkolt Társaság” ismételte Črtomir. „Tényleg ez lehetne a nevünk.”

„Nekem is rettenetesen tetszik” mondja hirtelen Iza. „Csak egy kis javítást eszközölnék rajta, hogy ne legyen ugyanolyan, mint abban a könyvben, inkább a CSIDV Titkos társaságnak nevezném.”

„Hja, nos, oké, legyen így. Bár én még mindig meg vagyok győződve, hogy valami jóval okosabbikat kellene majd kitalálnom,” teszi hozzá Kaja.

Iza azonnal kijavítja: "Okosabbat."

Kaja: „Mi?”

Iza: „Okosabb, okosabbnak mondják, nem jóval okosabbiknak. Mondhatsz okosabbat is, de akkor nem teszed mellé a jóval-t. Vagyis, mondhatod...”

Iza nyilván folytatná, de Kaja durván félbeszakítja: „Igen, anyuka.”

***

Konstantin nagypapa ismét keresztapa ablaka alatt

A szokásosnál kicsit vörösebb Črtomir leül egy asztalhoz abban a labirintusban, amelyet mindig nagyon mulatságosnak talált, de ezúttal észre sem veszi. Belebámul a betűkbe, majd megszámolja őket. Megállapítja, hogy 41 van. És utána kideríti, hogy az oszlopokban a legmagasabb szám is éppen a 41.

És akkor – Heuréka!

Egy latin mondat minden betűje mellé egy számot ír, 1-től 41-ig sorrendben. Aztán a betűket a számok mellé írja az oszlopokba, majd megérkezik a dühös Mária tanár néni – már csak ez a négy maradt az Etno ábécé labirintusában – vissza kell menni az iskolába.

Az iskolába menet mind a négyen ezeket a betűket bámulják:

MENIAIOSEFKAISARTÉRRE AVÁROSHÁZÁTÓLIOBBRAVANACÉL

A cetli egyikőtől a másikig jár, majd vissza. Ez mit jelenthet?

„Már tudom!” – kiált fel hirtelen – persze ki más, mint Kaja.

"Menj a József császár tere a városházától jobbra a cél!!!"

„Hogyan? – ásít bele Vid.

Kaja: „Nézd. A MENI Menj-t jelent . Aztán KAISAR. A császár. IOSEF. József. J helyett I-k vannak. "

Črtomir: „Tényleg. Hú, Kaja, bravo, menő vagy, bravo! Most látom - JOBB - RA - VÁROS - HÁZ - VAN - CÉL. Bravó! Íme, megvan, megvan! "

Vid: "Milyen klassz, Kaja, te vagy a király, győztünk!"

Iza: "Hol van József császár tere?"

Vid: „A térképen! Ott, ahol ma... Martin Krpan a lovával. Mi is az, úgy gondolom, ott, aja, színház.«

Črtomir: „És mellette a sikló. Igen. Egy piac. De, igen, ott."

Iza: "Mi az a városháza?"

Erre a kérdésre még a két képzett ljubljanoi sem tudott választ adni. Még jó, hogy már az iskolában vannak, és a számítógép terem nyitva van. Iza leül a számítógéphez, és azonnal megtalálja a válaszokat az interneten – Kaisar Jožef tér ma a Krek tér.

Črtomir: "Ó, tényleg, Krek tér, ez a Krek, egy író vagy valami hasonló lehetett, anyám mondta még nekem."

A városháza az az épület, amelyben ma a Šentjakobi Színház található -

Vid: "Ja, ez, igen, a Szent Jakab féle Színház, sejtettem, hogy ez egy színház."

– és a ljubljanoi bábszínház. És Martin Krpan a lovával.

Vid: "Úgye mondtam, Martin Krpan, a lovával."

A Városházától jobbra pedig a sikló található.

